

ΟΙ ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

του Χάρη Μεττή

Άκουσα, και διάβασα, με θυμηδία, αλλά όχι κι έκπληξη, τις πρόσφατες δηλώσεις του υποτιθέμενου εξευρωπαϊσμένου Πρωθυπουργού της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερτογάν και του Υπουργού του για τη Νεολαία και τον Αθλητισμό, Σουάτ Κίλιτς, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι η Ολυμπιακή Φλόγα ανήκει και πρέπει να επιστρέψει στη χώρα τους και όχι στην Ελλάδα. Και ως επιχείρημα για την «ιστορική» αυτή παραφροσύνη τους φέρνουν το γεγονός ότι στην Τουρκία υπάρχει ένα βουνό με το όνομα Όλυμπος (δεν μας λένε, όμως, αν η λέξη Όλυμπος είναι τουρκικής προέλευσης), όπου το έδαφος πυρακτώνεται φυσιολογικά λόγω ύπαρξης μεθανίου στο υπέδαφος εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Αυτά λένε και διδάσκουνε δυστυχώς και στα τουρκάκια τους και τα φανατίζουν εκ γενετής για ν' αλλοιώνουν ασύστολα την ιστορική αλήθεια και να πιστεύουν ακράδαντα ότι π.χ. ο Όμηρος, ο Ηρόδοτος, ο Θαλής και όλοι γενικά οι εξ Ιωνίας αρχαίοι Έλληνες σοφοί και διδάσκαλοι της ανθρωπότητας υπήρξαν, γι' αυτούς τους ανίδεους, οι πραγματικοί τους πρόγονοι, που δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με την Ελλάδα και τον Ελληνικό Πολιτισμό! Και ούτε τους λένε ότι όλες οι πόλεις της Ιωνίας, οι γνωστές ως «Δωδεκάπολις» υπήρξαν αποικίες Ελληνικές και ότι όλα τα γνωστά στην Ιστορία τοπωνύμια της Μικράς Ασίας (του σημερινού κύριου όγκου της μουσουλμανικής Τουρκίας) είχαν δοθεί από τους Έλληνες ιστορικούς και γεωγράφους σε εποχές πολύ μεταγενέστερες από την ύπαρξη και το άνθισμα του πολιτισμού της Ελλάδας. Δόθηκαν δε οι ονομασίες αυτές σε μέρη τα οποία έμοιαζαν και υπενθύμιζαν παρόμοιες περιοχές ή γεγονότα στην Ελλάδα.

Για την ενσυνείδητη παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας και την προβολή των ανιστόρητων θεωριών της επίσημης τουρκικής ηγεσίας όχι μονάχα προς τις νεώτερες γενιές της χώρας τους αλλά και προς τους αδαείς ξένους έχω ο ίδιος την εξής προσωπική εμπειρία: Το 1967, ως ανταποκριτής τότε της εφημερίδας της Κύπρου ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, (είχαμε πληροφορίες ότι τουρκικά αεροπλάνα, που μετέφεραν στρατό, προσγειώνονταν συνέχεια στην Κύπρο, και το είχα τότε αποδείξει), αλλά και για να παραλάβω το επίζηλο Πατριαρχικό Οφφίκιο του Άρχοντος Διδασκάλου που μου είχε απονείμει ο αοίδιμος μέγας Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας Α΄, επισκέφθηκα για πρώτη φορά την Κωνσταντινούπολη. Μετά δε την επιβεβλημένη επίσκεψη-προσκύνημά μου στο Οικουμενικό Πατριαρχείο στο ταπεινό Φανάρι, πραγματοποίησα το δεύτερό μου προσκύνημα στον μετατρεμμένο σήμερα σε μουσουλμανικό τέμενος κι ακολούθως σε μουσείο Ιερό Ναό της Αγίας Σοφίας.

Εκεί, κατά τύχη, βρήκα μια ομάδα Αμερικανών τουριστών, τους οποίους ξεναγούσε μια νεαρή αγγλομαθής τουρκάλα. Κολλήθηκα, λοιπόν, κι εγώ απαρατήρητος στην ομάδα για ν' ακούσω, τέλος πάντων, τι θα τους έλεγε. Ρωτάει, σε κάποια στιγμή, μια μεσήλικας Αμερικάνα: «Πώς τον αποκτήσατε αυτό τον Ναό που ήταν παλιά, όπως λέγεται, χριστιανικός;» Και η τουρκάλα ξεναγός απαντά με κάθε φυσικότητα -τέτοια της είχανε διδάξει, τέτοια κι έλεγε: «Τον αγοράσαμε από τους ρωμιούς!» Οπότε δεν άντεξα και, απρόσκλητος, τόλμησα και την διόρθωσα. Με αποτέλεσμα, να γλιτώσω τελικά τα μαρτύρια του γνωστού κινηματογραφικού έργου «Το Εξπρές του Μεσονυκτίου» χάρη στην έγκαιρη επέμβαση του εκεί Βρετανού Γενικού Προξένου, (είχα, ευτυχώς, Βρετανικό Διαβατήριο), ο οποίος και με πακέταρε σε πτήση επιστροφής μου στην Αθήνα! Το εισιτήριό μου, για την ακρίβεια, ήταν Λονδίνο-Κωνσταντινούπολη-Κύπρο, νομίζοντας ότι επρόκειτο για κανονική πτήση. Όμως, προς έκπληξή μου ή, μάλλον, προς επίρρωση των πληροφοριών που είχα, η πτήση δεν ήταν διεθνής, αλλά εσωτερική. Θεωρούσαν, δηλαδή, οι Τούρκοι από τότε την Κύπρο σαν μέρος της τουρκικής επικράτειας, οπότε πού να μου επιτρέψουν να συνταξιδέψω με τους Τούρκους στρατιώτες, τους οποίους και είδα ιδίους όμμασι συγκεντρωμένους στον

προθάλαμο εξόδου κι έτοιμους να επιβιβασθούν στο αεροπλάνο. Αλλά αυτό είναι μια άλλη υπόθεση!

Ο Ερτογάν, βέβαια, και ο Κίλιτς δεν αποτελούν την εξαίρεση στο φαινόμενο αυτό της προσπάθειας που καταβάλλεται από τις κατά καιρούς επίσημες τουρκικές αρχές για «τουρκοποίηση» των πάντων. Γνωστή είναι, βέβαια, η τουρκοποίηση των ονομάτων πόλεων και περιοχών που κατέχουν ανέκαθεν ως κατακτητές με την τυφλή δύναμη των όπλων και της στυγνής βίας. Όμως δεν είναι γνωστή, δυστυχώς, όχι μόνο για εμάς τους Έλληνες που τείνουμε να υποτιμούμε το ιστορικό μας παρελθόν προς όφελος των ξένων, αλλά και στους έχοντες και κατέχοντες των ανά την Υφήλιο οργανωμένων Επιτροπών και Οργανώσεων, ότι ο πρώτος που εισήγαγε τον θεσμό της επίσημης παραποίησης του ιστορικού παρελθόντος των περιοχών που κατέχουν σήμερα οι Τούρκοι, ήταν ο ίδιος ο Μωάμεθ Β΄, ο επιλεγόμενος Κατακτητής ή Πορθητής.

Παραθέτω δε απόσπασμα από το βιβλίο μου «Οι Ρίζες του Παροικιακού Ελληνισμού της Μεγάλης Βρετανίας» (πρώτη έκδοση 1998), όπου γίνεται λόγος για την συνεχώς καταβαλλόμενη αυτή προσπάθεια της κατά καιρούς τουρκικής ηγεσίας να ιδιοποιούνται επιτεύγματα άλλων κατοίκων του παρελθόντος προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Χωρίς, βέβαια, να αντιλαμβάνονται ότι ιδιοποιούμενοι ονομασίες και περιεχόμενα των ονομασιών αυτών παραδέχονται έμμεσα πλην σαφώς ότι όλα αυτά δεν τους ανήκουν. Αντί, μάλιστα, να ζητεί η σημερινή ανιστόρητη τουρκική ηγεσία την επιστροφή της Ολυμπιακής Φλόγας στον Όλυμπο του σημερινού τουρκικού Κράτους, γιατί να μην εισηγούνται και την επιστροφή στα πατρογονικά τους εδάφη και των εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων που είχαν εκδιώξει με τον πιο κτηνώδη και απάνθρωπο τρόπο τα αγελαία στίφη του πατέρα της σύγχρονης Τουρκίας, του Μουσταφά Κεμάλ, του επονομασθέντος Ατατούρκ και καταγόμενου μάλιστα από την Ελληνική Θεσσαλονίκη; Οπότε και η Ολυμπιακή Φλόγα θα ανάψει ολόλαμπρη και στις άλλοτε ακμάζουσες Ελληνικές περιοχές της περιοχής και θα φωτίσει επίσης και θα αφυπνίσει και τη σημερινή υπνώττουσα τουρκική μεγαλομανία!

«Τόσο τότε, μετά την Άλωση, όσο και στις μέρες μας», έγραφα στο πιο πάνω έργο μου, «προβάλλονται διάφορες δικαιολογίες για την εγκληματική, αλλά ταυτόχρονα κι εντελώς ανεδαφική αδιαφορία του Δυτικού Χριστιανικού κόσμου για τις τύχες των ομοθρήσκων τους χωρών, οι οποίες περιέρχονταν η μια μετά την άλλη κάτω από την εξουσία των «άπιστων» βαρβάρων, όπως αποκαλούσαν τους Τούρκους όλοι οι ηγεμόνες τότε της Δύσης. Η μια δικαιολογία ήταν το γεγονός της άρνησης από μέρος των ορθοδόξων πληθυσμών της Ανατολής απ' ενός να δεχθούν την υποταγή τους στον Πάπα και απ' ετέρου να προβάλουν σθεναρή μεν αντίσταση εναντίον των Τούρκων, αλλά στην ουσία υπέρ των διαφόρων ξένων ηγεμονίσκων που αποτελούσαν τότε τους αφέντες και στις πιο πολλές φορές τους τυράννους τους. Την έλλειψη, μάλιστα, αυτή ενθουσιασμού των Ελλήνων να υπερασπίσουν την εξουσία των τοπικών τους εκείνων τυραννίσκων οι Δυτικοί συγγραφείς σχεδόν χωρίς εξαίρεση χαρακτήρισαν ως πλήρη έλλειψη πατριωτισμού από μέρος των Ελλήνων, πράγμα που επικαλούνται σαν ισχυρή δικαιολογία για την αδιαφορία των Δυτικών στην τραγωδία που εκτυλισσόταν στις χώρες της Ανατολής, η οποία όμως δεν ήταν εντελώς απίθανο ότι υπήρχε άμεσος κίνδυνος να επεκταθεί μελλοντικά και στις δικές τους χώρες.

Η δεύτερη δικαιολογία που προβάλλουν (και ίσως σ' αυτό να έχουν δίκαιο) είναι η πλήρης άγνοια που χαρακτήριζε τότε τους Δυτικούς σε θέματα Ιστορίας. Έτσι οι Τούρκοι είχαν εκμεταλλευθεί την αφελή αυτή άγνοια και την μετέτρεψαν σε ισχυρό επιχείρημα υπέρ τους. Συγκεκριμένα οι Δυτικοί σχημάτισαν την εσφαλμένη πεποίθηση ότι οι Τούρκοι όχι μόνο δεν ήταν εισβολείς και κατακτητές των Ελληνικών χωρών της Ανατολής, αλλ' αντίθετα επανακτούσαν αυτά δήθεν που τους ανήκαν και τα οποία τους είχαν υπεξαιρέσει οι Έλληνες μετά την καταστροφή της Τροίας! Επικαλέστηκαν μάλιστα ως «αποδεικτικό» στοιχείο και το γεγονός της ταύτισης -όπως εσφαλμένα κι εντελώς ανιστόρητα πίστευαν- του ονόματος των Τρώων, το οποίο ο Βιργίλιος στην Αινιάδα του αναφέρει ως Teucri (όνομα, βέβαια, που δεν

παρουσιάζεται στον Όμηρο) και των Τούρκων, που στα μεσαιωνικά Δυτικά κείμενα γραφόταν ως Turci, λατινικά Turcae και Ιταλικά Turchi. Η γλωσσική, συνεπώς, αυτή σύγχυση σε χώρες όπου η διάδοση της παιδείας ήταν ακόμη πολύ περιορισμένη δεν μπορεί να θεωρηθεί αδύνατη. Αλλά το χειρότερο ήταν πως οι πιο πολλοί Δυτικοί είχαν σχηματίσει την ψευδαίσθηση ότι ήταν οι ίδιοι απόγονοι του Αινεία και συνεπώς κατά κάποιο τρόπο συγγένευαν με τους Τούρκους! Άρα γιατί να λυπούνται για την κατάντια των «σχισματικών» της Ανατολής -όπως αποκαλούνταν από τους παπικούς οι Ορθόδοξοι της Ανατολής- και να μην επιχαίρονται που επιτέλους οι απόγονοι των Τρώων μπόρεσαν όχι μόνο να πάρουν εκδίκηση για την καταστροφή της Τροίας, αλλά και να ξαναγίνουν κυρίαρχοι των χωρών που κάποτε τους ανήκαν;

Αυτή, μάλιστα, την ιστορικά αφελή άγνοια των Δυτικών φαίνεται ότι γνώριζε ο Μωάμεθ Β' ο Κατακτητής, γι' αυτό κι απέστειλε (όπως τουλάχιστον πίστευαν όλοι όσοι ασχολήθηκαν τότε με τους Τούρκους) επιστολή προς τον Πάπα Νικόλαο Ε' (κατ' άλλους προς τον Πάπα Πίο Β'), στην οποία φέρεται να έγραφε τα εξής: «Μας εκπλήττει το γεγονός ότι οι Ιταλοί είναι εναντίον μας, και με δυσκολία το πιστεύουμε. Γιατί έχουμε μια φυσική κλίση να τους αγαπούμε. Έλκουν την καταγωγή τους από την Τροία και συνεπώς κατέχουν την αρχική τους ευγένεια και δύναμη. Τώρα, εμείς που είμαστε οι αρχαίοι κληρονόμοι εκείνου του ιδίου αίματος και δύναμης, και οι πρόγονοί μας, που κατάγονταν από τον μεγάλο βασιλιά Πρίαμο και τους απογόνους του, τα έχουμε αυξήσει και βελτιώσει. Έχουμε συνεπώς την πρόθεση να επεκτείνουμε την αυτοκρατορία μας σε περιοχές της Ευρώπης, σύμφωνα με τις υποσχέσεις που έχουν κάνει στους προγόνους μας οι Θεοί μας. Έχουμε επίσης την πρόθεση να ξανακτίσουμε την Τροία και να εκδικηθούμε το αίμα του Έκτορα με την υποταγή της Αυτοκρατορίας της Ελλάδας και να την ενσωματώσουμε στην επικράτεια του θεού μας Πάλλαντος(!) και θα τιμωρήσουμε τους κληρονόμους εκείνων των αχρείων ανδρών που κατέστρεψαν την Τροία». (Την επιστολή αυτή, στα γαλλικά και τα λατινικά, τύπωσαν στο Παρίσι το 1512 οι συνεχιστές των *Chronicles of Enguerran de Monstrelet*, τρεις τόμοι, στον τρίτο τόμο, folio ccxxiii)».

Να μην μας εκπλήττει, συνεπώς, αν σήμερα βλέπουμε τους πανίσχυρους ηγέτες της Δύσης να εναγκαλίζονται, ως αδελφούς, τους διάφορους Ερτογάν και Κίλιτς και να δέχονται χωρίς αιδώ και χωρίς το επιβαλλόμενο ιστορικό γίνεσθαι τα ανιστόρητα κι εντελώς αβάσιμα φληναφήματά τους ότι τάχα την Αγία Σοφία στην Κωνσταντινούπολη και τους τόσους άλλους Ιερούς Ναούς της Ορθοδοξίας τους είχαν τάχα αγοράσει από τους πραγματικούς δικαιούχους τους και όχι ότι τους ιδιοποιήθηκαν αυτοί διά της εγκληματικής κι απάνθρωπης βίας και με την ισχύ των όπλων τους, αλλά και την εξ ίσου εγκληματικά σιωπή, αν όχι και την συμμετοχή των ξένων. Πόσο μάλλον δε να μην ιδιοποιηθούν και την Ολυμπιακή Φλόγα, το πνεύμα και το μήνυμα της οποίας τους είναι, όπως συνεχώς αποδεικνύουν τα έργα και οι σκέψεις τους, εντελώς ξένα και άγνωστα!